

คุณครูฉลวย สมบัติสุข

คุณครูณलय สมบัติสุข

คุณครูณलय สมบัติสุข เป็นคนเชียงใหม่โดยกำเนิด บิดาชื่อหงส์ ภายหลังได้เปลี่ยนชื่อตามที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อดำน้ำตั้งให้ว่า โสมจิต มารดาชื่อเหรียญ คุณครูณलयเป็นบุตรคนโตในจำนวนพี่น้องทั้งหมด ๙ คน เป็นชาย ๕ หญิง ๔ เกิดเมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน พ.ศ.๒๔๖๖ ณ บ้านที่อยู่ปัจจุบันนี้ ถนนราชวงศ์ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ หลังจากสำเร็จการศึกษาในปี พ.ศ.๒๔๘๑ ปีถัดมาก็เข้ารับหน้าที่เป็นครูสอนหนังสือที่โรงเรียนเทศบาล๕ เชียงใหม่

ปี พ.ศ.๒๔๘๓ พระยาอมรฤทธิธำรง ข้าหลวงเชียงใหม่ในสมัยนั้น ได้นิมนต์พระภิกษุจากวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ จังหวัดพระนคร ๒ รูป คือ พระอาจารย์สุมน ซึ่งแตกฉานทางคันถธุระ และพระอาจารย์สมจิตร ซึ่งเชี่ยวชาญทางวิปัสสนาธุระ ไปสั่งสอนพระภิกษุ-ธรรมแก่ชาวเชียงใหม่ ที่วัดอุปคุต ซึ่งตั้งอยู่ใน อำเภอเมือง เชียงใหม่ ปรากฏว่ามีสาธุชนผู้สนใจในธรรมปฏิบัติได้รับการฝึกเจริญภาวนาธรรม

ศาลาวัดอุปคุต

กันมากมาย จนล้นออกมานอกพระวิหารวัดอุปัคตนั้นแม้กระทั่งกุฏิพระก็มีผู้ไปนั่งปฏิบัติภาวนากันจนเต็มเป็นปรกติเช่นนี้เป็นประจำทุกคืน

เวลานั้นบิดาของคุณครูฉลุยมิโรครประจำตัวเบียดเบียนอยู่ คือโรคเก๊าท์หรือรูมาติซึมเยียวการรักษาแล้วก็ไม่หายขาด ท่านข้าหลวงเชียงใหม่จึงได้มาชักชวนว่า พระอาจารย์สมจิตรที่มาสอนกัมมัฏฐานอยู่ที่นี่ ท่านสามารถรักษาโรคได้ บิดาจึงได้ไปทดลองฝึกปฏิบัติภาวนาที่วัดอุปัคต ด้วยหวังว่าโรคเก๊าท์ที่เบียดเบียนท่านอยู่นั้นจะได้รับการรักษาให้หายขาด เมื่อได้ไปทดลองปฏิบัติ ก็ปรากฏว่าได้เห็นธรรมะเข้าจึงบังเกิดศรัทธาอุปาสะในการฝึกภาวนาธรรมและเห็นว่าการปฏิบัติวิชิชาธรรมกายนี้ดี จึงพยายามชักชวนบรรดาสมาชิกในครอบครัวให้ไปลองฝึกกันบ้าง ราวเดือนกันยายน พ.ศ.๒๔๘๓ ก็มีสมาชิกในครอบครัว ไปฝึกกันหลายคน ตัวคุณครูฉลุยมองนั้นเมื่อไปฝึกใหม่ๆ ก็พอจะได้เห็นนิมิตเป็นดวงบ้าง แต่ก็เข้าไปในลักษณะเห็นๆ หายๆ ไม่มั่นคง เมื่อเวลาพระอาจารย์ท่านบอกให้ตริกันถึงนิมิตเป็นดวงไปตามฐานที่ตั้งต่างๆ นั้น ก็พยายามตริตามไปจนถึงศูนย์กลางกลายฐานที่ ๗ ดวงนั้นก็หายไป

ต่อมาในเดือนธันวาคมปีเดียวกันนั้น ได้ลงมาที่กรุงเทพฯ เพื่อเข้าไปฝึกเจริญภาวนาธรรมต่อที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ และได้อาจารย์แม่ชีทองสุข **สำแดงปั้นซึ่งขณะนั้นยังไม่ได้ บวชเป็นชี เป็นครูผู้สอน** คุณครูฉลุยมได้เพียรฝึกปฏิบัติจนได้ถึงธรรมกาย ได้เห็นธรรมะสมความมุ่งมาดปรารถนาแล้ว ก็อำลาวัดปากน้ำกลับสู่ถิ่นฐานของท่าน และเจริญภาวนาธรรมตามที่ได้จำเรียนมาต่อไปจนเป็นที่มั่นคงดีแล้ว จวบจนเดือนเมษายน พ.ศ.๒๔๘๔ ได้โอกาสเข้ามาวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ อีกครั้ง คราวนี้หลวงพ่อบอกท่านให้เข้าไปปฏิบัติภาวนาธรรมในพระวิหารและได้อาจารย์แม่ชีญาณิ ศิริโวหาร เป็นผู้สอน คุณครูฉลุยมได้รับการต่อวิชาลึกซึ้งยิ่งขึ้น จนได้รู้เห็นวิชิชาธรรมกายชั้นสูงหลายๆ อย่าง ทำให้มีความศรัทธาแน่นแฟ้นยิ่งขึ้นไปอีก จึงเขียนจดหมายไปขออนุญาตต่อบิดามารดา เพื่อขออยู่ปฏิบัติภาวนาที่วัดปากน้ำและได้รับมอบ

หมายจากหลวงพ่อกำหนดให้เข้าเจริญ
วิชาใน “โรงงาน” โดยอยู่
เดียวกันกับอาจารย์แม่ชีปู่
ม้ายประเสริฐ

ประมาณกลางเดือน ๙
ปี พ.ศ.๒๔๘๔ คุณครูฉวยก็ได้
บวชเป็นชีอยู่ราว ๔ พรรษา
จนถึงปี พ.ศ.๒๔๘๗ จึงสึกจาก
ชี แต่ยังคงถือเพศพรหมจรรย์
อยู่ปฏิบัติหน้าที่เจริญวิชาชั้น
สูงในโรงงานต่อไป จนกระทั่ง
เดือนธันวาคม พ.ศ.๒๕๐๑ ซึ่ง
เป็นระยะเวลาที่พระเดช

พระคุณหลวงพ่อกำลังอาพาธ ท่านก็ได้รับคำสั่งจากหลวงพ่อกำหนดให้กลับสู่
บ้านเกิดของท่าน ด้วยอาจเห็นว่าบ้านอยู่ไกล และยังมีภาระทางบ้านผูกพัน
อยู่ด้วย เมื่อคุณครูกลับไปเชียงใหม่ไม่นานนัก หลวงพ่อก็มรณภาพในเดือน
กุมภาพันธ์ปีถัดมา ภายหลังจากที่หลวงพ่อมรณภาพแล้ว คุณครูฉวยก็ได้
กลับมาเจริญภาวนาธรรมในโรงงานที่วัดปากน้ำ เพื่อสนองพระคุณหลวงพ่อก่อน
๑ ปี จึงได้กลับสู่เชียงใหม่แด่นกาคำเนิดของท่านเป็นการถาวร รวมเวลาที่เจริญ
วิชาชั้นสูงในวัดปากน้ำเป็นเวลาทั้งสิ้น ๑๗ ปี

ในสมัยช่วงแรกที่คุณครูได้เข้าเจริญวิชาในโรงงานนั้น เป็นระยะที่
ประเทศไทยอยู่ในภาวะสงคราม พระเดชพระคุณหลวงพ่อกำหนดให้มีการ
เข้าเวรทำวิชา ๒ ชุด แบ่งเป็น ๔ ผลัด ผลัดละ ๖ ชั่วโมง กระทั่ง
เข้าเวรประมาณ ๖ โมงเช้า และออกประมาณเที่ยงกะที่สองจะเข้ารับเวรต่อ
แล้วกะแรกจะกลับมารับเวรผลัดต่อไปในเวลา ๖ โมงเย็น และจะส่งเวร

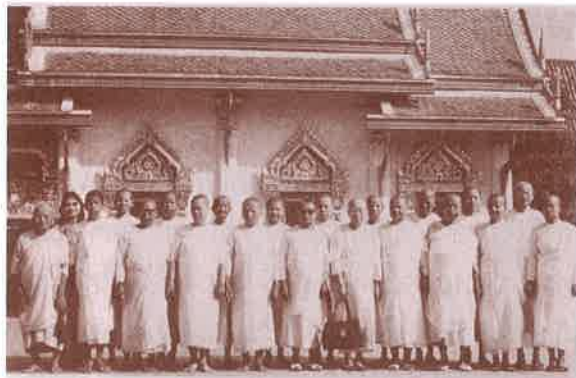
ให้กะที่สองในผลัดต่อไปเวลาเที่ยงคืนผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันเช่นนี้ตลอด ๒๔ ชั่วโมงมิได้ขาด เมื่อสงครามสงบลง พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็ให้เปลี่ยนแปลงการเข้าเวรในโรงงานเป็น ๓ ชุด ผลัดละ ๘ ชั่วโมง ส่วนการสอนธรรมะนั้น หลวงพ่อท่านจะกำหนดตัวบุคคลผู้ที่ว่างจากเวรทำวิชาในโรงงานเป็นผู้สอน อาทิเช่น อาจารย์แม่ชีญาณิ ศิริโหวาร ฯลฯ เป็นต้น ในระหว่างสงคราม จะทำการสอนภาวนาที่บ้าน “น้ำสาย” ซึ่งอยู่ใกล้ๆ พระวิหารนั้น ในตอนค่ำจะมีผู้สนใจมาฝึกเจริญภาวนาธรรมกันที่นั่นเป็นประจำ เมื่อสงครามสิ้นสุดลงแล้ว ก็ได้เปลี่ยนเวลาสอนเป็นช่วงบ่าย ประมาณ บ่าย ๒ โมง และเปิดสอนที่วิหาร

โรงงานทำวิชาในสมัยนั้นตั้งอยู่กึ่งกลางระหว่างพระอุโบสถกับวิหาร ใกล้หอไตรเป็นเรือนไม้ ๒ ชั้น ภายในระหว่างชั้นบนกับชั้นล่าง มีท่อดึงกัน สำหรับหลวงพ่อกำลังวิชาลงมาทางท่อนี้ ซึ่งผู้อยู่เวรก็จะไต่ขึ้นโดยท่อกัน และจะเจริญวิชาตามคำสั่งนั้น ภูมิผู้อยู่เวรทำวิชาจะละประมาณ ๑๐ คน ตัวเรือนโรงงานนี้ขนาดไม่กว้างใหญ่นัก ชั้นล่างตั้งเตี้ยเป็น ๒ แถว ชาย-ขวาข้างละ ๖ เตี้ย ตรงกลางเว้นเป็นทางพอให้

เดินได้สะดวกชั้นล่างสำหรับฝ่ายแม่ชีและอุบาสิกให้นั่งเจริญวิชาพร้อมทั้งเป็นที่พักอาศัยด้วย จะมีผู้อยู่เวรที่ไม่ได้พักอาศัยในโรงงานบ้างก็แต่เพียงไม่กี่คน ระหว่างชั้นบนกับชั้นล่างไม่มีบันไดเชื่อมต่อกัน และทางเข้าออกก็แยกกันคนละทาง ชั้นบนมีทางเข้าต่างหากใช้เป็นที่พักอาศัยสำหรับหลวงพ่อกับพระสงฆ์สามเณรที่อยู่เวรทำวิชาต่อมาภายหลังได้มีโรงงานทำวิชาเพิ่มขึ้นอีกแห่งหนึ่ง เป็นห้องสี่เหลี่ยม

ผืนผ้า ขนาดกว้าง ยาวพอสมควร ตรงกลางมีฝักันแบ่งเป็น ๒ ห้อง แยกขาดจากกัน โดยมีประตูเข้าออกคนละทาง ส่วนหน้าเป็นที่สำหรับแม่ชีและอุบาสิกา

ส่วนหลังเป็นที่สำหรับหลวงพ่และพระสงฆ์สามเณร เวลาสั่งวิชาหลวงพ่ท่านจะพูดผ่านฝักันห้องนี้ ทั้งสองฝ่ายจึงเพียงแต่ได้ยินเสียงซึ่งกันและกันเท่านั้น

การทำวิชาในระยะนั้นพอจะสรุปได้ว่า เป็นการเจริญภาวนาธรรมโดยอาราธนาบารมีของพระพุทธเจ้าองค์ต้นๆ เป็นที่พึ่งในการช่วยขจัดปัดเป่าภัยพิบัติของมวลมนุษย์อันเกิดแต่สงครามโลกในครั้งนั้น ให้บรรเทาเบาบางลง

ผู้อยู่เวรทำวิชาในโรงงานแทบจะไม่มีเวลาเป็นของตัวเองเท่าใดนัก ตลอดเวลาที่คุณครุอยู่ในวัดปากน้ำ ๑๗ ปี ต้องใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในโรงงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระเดชพระคุณหลวงพ่อนั้น ในยามที่มีภัยสงครามมาเบียดเบียนประเทศชาติบ้านเมืองของเราเช่นนั้น พระคุณท่านจะมีเวลาจำวัดน้อยมาก เพราะท่านห่วงใยในสวัสดิภาพของประชาชาติมากนัก และท่านจะคอย “สั่งวิชา” และควบคุมให้ถูกต้องตามประสงค์อยู่ตลอดเวลาแทบไม่ได้พักผ่อน

วิชาที่หลวงพ่สั่งไว้ในแต่ละวันนั้นได้มีการจดบันทึกไว้ในสมุดปกแข็งรวม ๓ เล่ม เล่มที่ ๒ มีผู้ยืมไปและมีได้นำส่งคืน คงเหลือแต่เล่ม ๑ และเล่ม ๓ ซึ่งคุณครุณลงไว้ได้ถวายแต่ท่านเจ้าคุณพระภาวนาโกศลเถร (วีระ คณุตตโม) ด้วยได้เห็นว่า “พระอาจารย์วีระ” ท่านมีปฏิปทาอย่างมั่นคงที่จะถือเพศบรรพชิตและมุ่งมั่นในการเจริญภาวนาธรรมตามรอยของพระเดชพระคุณหลวงพ่

ควรที่ท่านจะได้เก็บรักษาวิชาของหลวงพ่อดีบันทึกกันไว้เพื่อให้อนุชนรุ่นหลังได้ศึกษาสืบไป

จริยวัตรของหลวงพ่อกันเป็นที่ประทับใจของคุณครูก็คือ หลวงพ่อกันรู้ใจคนยังรู้ความรู้สึกนึกคิด ตลอดจนพฤติกรรมของบรรดาลูกศิษย์ที่อยู่ในความปกครองของพระคุณท่าน และมักจะพูดได้ตรงใจของแต่ละคน แม้กระทั่งเวลาแสดงพระธรรมเทศนา ก็มักปรากฏเสมอว่า ผู้ที่ได้เข้าฟังธรรมนั้นจะมาเล่าสู่กันฟังว่า หลวงพ่อกันเทศน์ตรงกับเรื่องของตัวเองๆ ทำให้ผู้ฟังรู้สึกประหนึ่งว่าพระคุณท่านกำลังเทศน์สั่งสอนบุคคลผู้นั้น โดยเฉพาะเจาะจงหรือแม้ในยามที่หลวงพ่อกำลังสอน ไม่อาจจะลุกขึ้นสอดส่องดูแลกิจการทั้งปวงดังเช่นที่พระคุณท่านได้เคยปฏิบัติเป็นปรกติวิสัยก็ตาม กระนั้นพระคุณท่านก็ยังคงทราบความเป็นไปของผู้ได้ปกครองทั้งหมดได้ โดยรู้ว่าใครได้ไปทำอะไรมา หรือคิดอ่านประการใด โดยมีพักต้องมีผู้หนึ่งผู้ใดไปเรียนให้ท่านทราบ และพระคุณท่านพูดได้อย่างถูกต้องแม่นยำ ประหนึ่งว่าได้เห็นมากับตาทีเดียว ซึ่งเรื่องนี้เป็นที่ทราบโดยทั่วกันในหมู่ศิษยานุศิษย์ของหลวงพ่อกันหรือแม้ผู้ที่มีโอกาสได้เข้าใกล้ชิดพระคุณท่านก็เป็นพยานรู้เห็นและนำไปเล่าสู่กันฟังอยู่เนืองๆ

พระเดชพระคุณหลวงพ่อกันน้ำท่านไม่สนับสนุนเรื่องของอิทธิปาฏิหาริย์ และไม่ชอบเครื่องรางของขลัง ดังจะเห็นได้ว่า พระของขวัญที่พระคุณท่านสร้างขึ้นนั้นแม้จะเป็นของศักดิ์สิทธิ์ แต่ก็มีใช่เป็นเครื่องรางของขลัง และมีได้มีการปลุกเสกอย่างแบบทั่วไป หากแต่ใช้วิธีเจริญวิชิชาขั้นสูงที่บริสุทธิ์ และความศักดิ์สิทธิ์ของพระของขวัญนี้ ก็มี

ประจักษ์พยานรู้เห็นกันเป็นจำนวนมากเหลือคณานับ

ส่วนการแก้ไขโรคภัยไข้เจ็บให้แก่ผู้มาขอพึ่งบารมีของพระคุณท่านนั้น เมื่อเวลาลงฉันภัตตาหารเพล จะมีผู้ที่ออกเเวจากวิชาในโรงงานคอยติดตามอยู่ใกล้ๆ หลวงพ่อเพื่อรับมอบหมายจากพระคุณท่านให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลเหล่านั้นตามคำสั่งต่อไป และหลวงพ่อก็จะเตือนสติอยู่เสมอว่า “ให้ทำของตัวเองให้ใสสะอาดก่อน แล้วจึงช่วยสัตว์โลกให้พ้นจากวิชาของมารที่ส่งมาบังคับให้เป็นไปต่างๆ”

เมื่อกลับไปอยู่บ้านเกิดที่เชียงใหม่แล้ว ในปี พ.ศ.๒๕๐๓ คุณครูฉนวน สมบัติสุขก็ได้เข้าปฏิบัติงานประจำอยู่ที่ธนาคารไทยพัฒนา (ปัจจุบันคือ ธนาคารมทานคร) สาขาเชียงใหม่ ปัจจุบันคุณครูฉนวนมีอายุ ๘๐ ปีแล้ว แต่ก็ยังปฏิบัติภาวนาอยู่ทุกวันไม่เคยขาด และเปิดสอนสมาธิที่วัดชัยศรีภูมิ จ.เชียงใหม่

